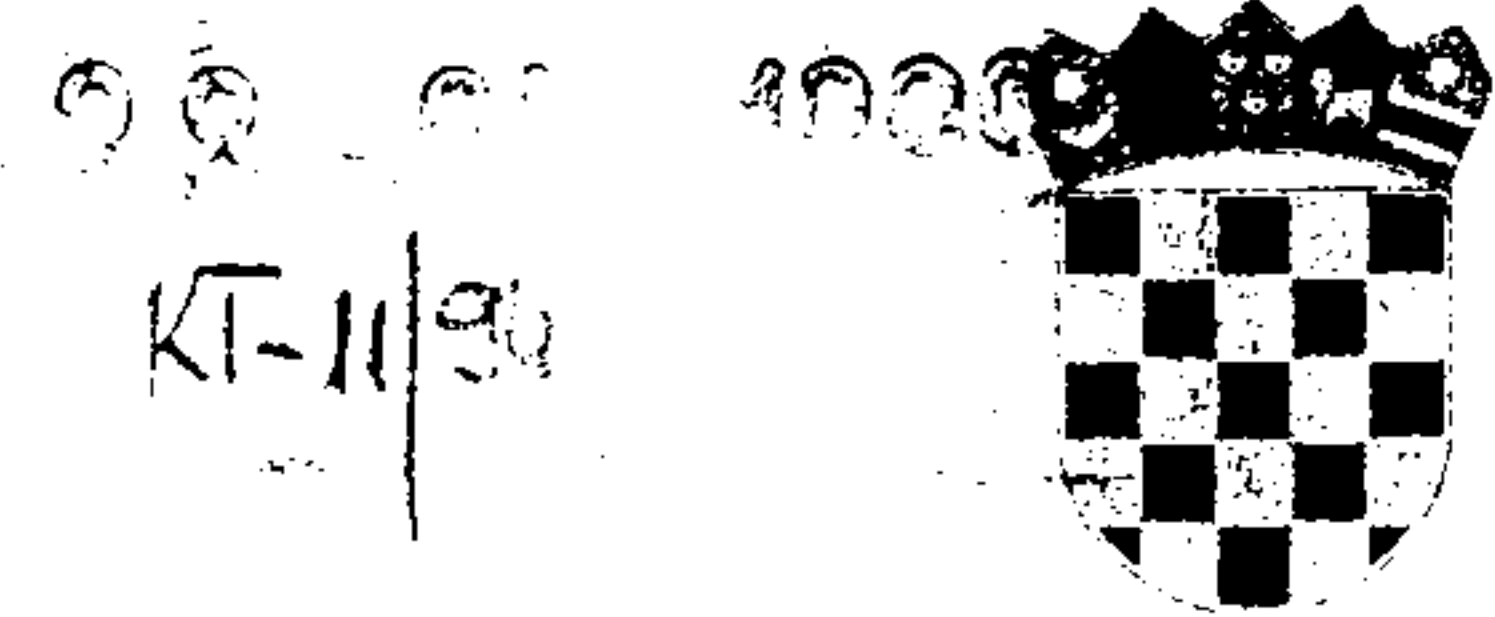


7

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO
DRŽAVNOG ODVJETNIŠTVA

broj: R-20/97-16

11



16-04-1999

5.10.1999

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 629/1998-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Katice Jelić, kao predsjednice vijeća, te Milana Petranovića, mr. Branka Zmajevića, Senke Klarić-Baranović i Neve Šibl, kao članova vijeća i više savjetnice Zlate Lipnjak-Bosanac, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Milana Pašića zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika podnesenim protiv presude Županijskog suda u Karlovcu od 29. rujna 1998. godine br. K-20/97, u sjednici održanoj 18. ožujka 1999. godine, saslušavši zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske Vladimira Turka,

presudio je:

I. Prihvaća se žalba državnog odvjetnika, preinačuje se pobijana presuda u odluci o kazni, te se opt. Milan Pašić za kazneno djelo zbog kojeg je tom presudom proglašen krivim, po čl. 120. st. 1. OKZRH osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina.

II. Odbija se kao neosnovana žalba opt. Milana Pašića te se u pobijanom a nepreinačenom dijelu potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom, donijetom u odsutnosti optuženika, opt. Milan Pašić proglašen je krivim zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, približe činjenično opisanog u izreci te presude, te je po istom zakonskom propisu osuđen na kaznu zatvora u trajanju od dvanaest godina.

Protiv te presude žalbe su podnijeli optuženik, po branitelju Draženu Radišiću, odvjetniku iz Karlovca i državni odvjetnik.

Optuženik se žali zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te je predložio, da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Državni odvjetnik se žali zbog odluke o kazni te predlaže, da se pobijana presuda preinači i optuženiku izrekne stroža kazna.

Državni odvjetnik Republike Hrvatske na temelju čl. 360. st. 2. ZKP pismeno je predložio, da se žalba optuženika odbije kao neosnovana a žalba državnog odvjetnika prihvati i postupi sukladno tom žalbenom prijedlogu.

Na žalbe nije odgovoreno.

Žalba državnog odvjetnika je osnovana, dok nasuprot tomu, žalba optuženika nije osnovana.

Optuženik u žalbi, u okviru istaknute žalbene osnove tvrdi, da saslušani svjedoci nisu potvrdili navode optužnice i da se radi samo o posrednim svjedocima dok je iskaz svjedokinje Marice Bogović, jedinog očevica događaja, nepouzdan i dvojben.

Međutim, nasuprot takovim paušalnim tvrdnjama optuženika, sud prvog stupnja je potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje kada je našao da je upravo optuženik na način opisan u izreci pobijane presude počinio terećeno kazneno djelo.

Prije svega, svoju odluku o krivnji optuženika, sud prvog stupnja je temeljio ne samo na iskazima brojnih saslušanih svjedoka nego i na temelju priloženih dokumenata. Osim toga, netočna je žalbena tvrdnja, da su svjedoci samo prepričavali ono što su o inkriminiranom događaju čuli od svjedokinje Marice Bogović, budući da su svjedoci opisali sve ono što su netom prije doživjeli od optuženika koji ih je maltretirao, te su sudu iznijeli ono što su i sami dobro čuli kada je optuženik otišao prema kući oštećenika odnosno, da su čuli glas oštećenika koji je molio da ga se ne ubije, a zatim su prepoznali glas optuženika upućen oštećeniku neka sam sebi kopa jamu, te potom začuli dugi rafal, nakon čega ih je Rade Tepavac, koji je sa optuženikom bio na mjestu događaja, vrativši se, obavijestio, da "Daneta više nema, da ga je optuženik sredio".

Prema tomu, kod takovog stanja stvari, okolnost, što svjedoci Joso Trubić, Josip Močilac, Joso Bogović i Mira Topić nisu izravno promatrali događaj u kojem je optuženik oštećenika Danijela Bogovića lišio života, ni u kojem slučaju ne dovodi u pitanje utvrđenje suda prvog stupnja da je optuženik počinitelj kaznenog djela, a niti iskaz svjedokinje Marice Bogović, koja je događaj izravno promatrala sa udaljenosti od oko 50 metara. Nadalje, između iskaza te svjedokinje i ostalih, prije spomenutih svjedoka, uopće nema nikakvih razlika, a kamoli glede odlučnih činjenica, jer sve da je svjedokinja, za razliku od ostalih svjedoka i iskazala (a nije) da je sa optuženikom u trenutku lišenja života bio samo Rade Tepavac a ne i izvjesni Katić zvan "Bocun", ta okolnost bi samo išla u prilog utvrđenju suda prvog stupnja da je upravo optuženik pucao i lišio života oštećenika a ne Rade Tepavac koji je za razliku od optuženika i Katića jedini bio nenaoružan, što je inače neprijeporno, a niti je iskaz svjedokinje doveden u pitanje zbog toga što postoji izvjesna razlika u opisu odjeće oštećenika kojeg je dala svjedokinja u odnosu na zapisnik o obdukciji oštećenika, kada je nasilna smrt oštećenika neprijeporna.

Prema tomu, žalitelj nije u pravu da je zaključak suda prvog stupnja o krivnji

optuženika izveden tek posredno i da je iskaz svjedokinje Marice Bogović nepouzdan, slijedom čega proizlazi, da je sud prvog stupnja potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje i da nema nikakove potrebe za provođenjem rekonstrukcije događaja radi provjere vjerodostojnosti iskaza navedene svjedokinje, kako to u žalbi predlaže optuženik, radi čega žalba optuženika nije mogla biti prihvaćena.

Budući da žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja izjavljena u korist optuženika sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o kazni, to je ovaj sud ispitaio pobijanu presudu i u tom pravcu ali i povodom žalbe državnog odvjetnika te je našao, da je žalba državnog odvjetnika opravdana i da optuženik zbog težine kaznenog djela i društvene opasnosti istog, zaslužuje strožu kaznu.

Optuženik je pucao u leđa oštećeniku, koji je bio starija civilna osoba, a prije toga ga je tjerao da sebi kopa grob, pa državni odvjetnik s pravom ukazuje da se tu doista radi o bezobzirnom činu nasilja, slijedom čega je, imajući u vidu i cjelokupna zbivanja u to vrijeme u Republici Hrvatskoj, posebice na području općine Slunj, trebalo prihvatiti žalbu državnog odvjetnika i optuženiku izreći kaznu zatvora u trajanju od petnaest godina, jer je ta kazna primjerena svim okolnosti koje su u konkretnom slučaju relevantne za odmjeravanje kazne.

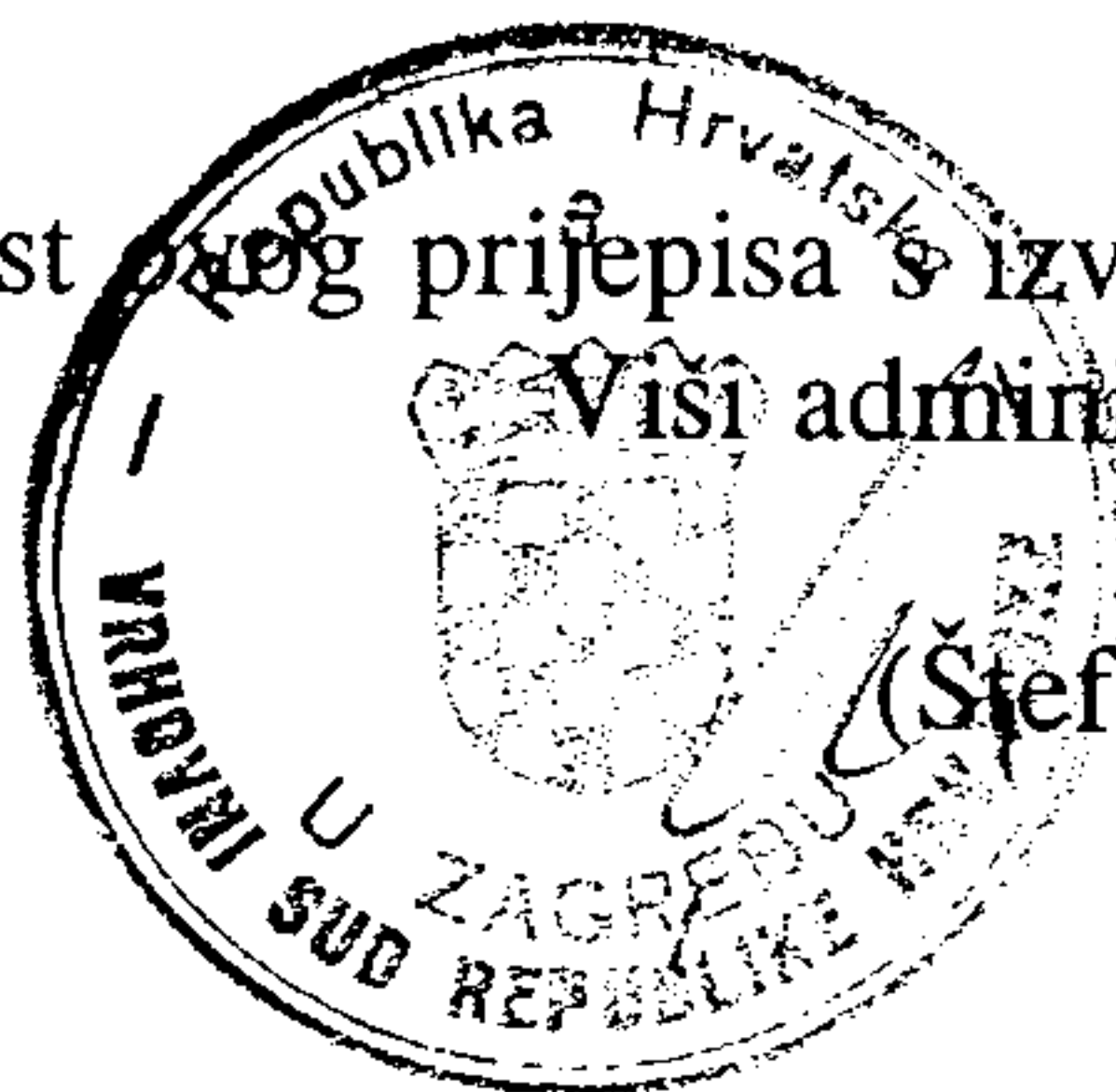
Slijedom iznijetog, i kako ispitujući presudu po službenoj dužnosti, ovaj drugostupanjski sud nije našao da bi bile počinjene povrede zakona na štetu optuženika, trebalo je presuditi kao u izreci ove drugostupanjske presude, na temelju čl. 390. st. 1. i 387. ZKP/97.

U Zagrebu, 18. ožujka 1999. godine

Zapisničar:
Zlata Lipnjak-Bosanac v.r.

Predsjednik vijeća:
Katica Jelić v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Viši administrativni referent:



(Stefica Klepac)